

La fe verdadera és una altra cosa. Diumenge XXI de durant l'any

Dg, 23/08/2015 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Diumenge XXI de durant l'any. Cicle B.

Barcelona, 23 d'agost de 2015.

Hi ha moltes maneres de viure la fe.

Per alguns tot es redueix a complir unes obligacions religioses seguint normes i orientacions que provenen d'altres.

La seva fe consisteix en anar repetint un determinat comportament religiós al llarg i ample de tota la vida.

Mai aprenen noves formes de pregar.

Mai han llegit personalment l'Evangelí.

Mai s'han preocupat d'aprofundir la seva fe.

Passen els anys, i segueixen alimentant la seva relació amb Déu amb els esquemes apresos durant la infantesa.

Aquest tipus de fe, és fruit d'una educació religiosa que insistia més en l'obediència que en la responsabilitat; en l'observança més que en la creativitat; en les lleis més que en l'escolta interior de la veu de Déu.

Aquest cristianisme no és obediència a la veritat –així defineix Sant Pau la fe– sinó obediència a la tradició i a les persones revestides d'autoritat religiosa.

Aquesta fe, ni ajuda a créixer ni a profunditzar.

Tampoc desvetlla la creativitat de la persona.

A aquesta fe li falta l'alegria, el desig viu de Déu, l'amor a la vida.

La persona es limita a complir les seves obligacions religioses. Convertida en una realitat supèrflua, innecessària; qualsevol dia se'n podrà prescindir sense experimentar cap mena de buit.

La fe verdadera és una altra cosa. El creient viu una espècie d'aventura personal amb Déu. La seva fe es va transformant i enriquint al llarg dels anys. Aprèn a

situar-se davant del misteri de Déu amb una humilitat i una confiança sempre noves.

Descobreix camins, abans desconeguts, per invocar la seva gràcia i assaborir la seva bondat.

Cada vegada entén millor el que pot significar la promesa de Déu recollida pel profeta Ezequiel (36, 26): “Jo us donaré un cor nou i posaré dins vostre un esperit nou; arrancaré de la vostra carn el cor de pedra i us donaré un cor de carn.”

És cert, que també el creient pot travessar tota mena de crisis i de foscors i viure en la rutina i la mediocritat. Però sempre és possible

-renéixer

-renovar-se

-transformar-se.

El relat de Joan posa en clar una forta crisi de fe entre els deixebles.

Alguns vacil·len, perquè les paraules de Jesús els hi semblen inacceptables. Altres, giren cua i l’abandonen.

Aleshores Jesús s’adreça directament als Dotze: “¿També vosaltres em voleu abandonar?”

Amb la seva habitual sinceritat Pere li respon: “Senyor, ¿a qui hem d’acudir? Tu tens paraules de vida eterna.” (Joan 6, 68-69)

Les crisis de fe poden conduir a captar millor la seva importància.

Els Dotze descobreixen que si abandonen a Crist no tindran ni a on anar ni a qui acudir.

Per què? Perquè ningú fora d’Ell no té paraules de Vida Eterna.

Ho hem descobert, això, nosaltres?